

Requiem za + P.Jana Hurníka SDB.2.01.2019.Teplice

Bratři a sestry, milí naši salesiáni,

mám za to, že při vzpomínce na naše drahé zemřelé, si více než jindy uvědomujeme, jak je naše lidská i křesťanská rodina bohatá a pestrá. Jak současně se její členové doslova přeskupují zde na zemi fyzicky a viditelně, a v nebeském Božím království neviditelně, ale reálně. Část této naší rodiny je zde, část je tam. Vzájemné vztahy a vazby se prolínají. Tak, jak P. Jan Hurník, salesián a náš velmi dobrý a horlivý spolubratr ve víře i ve službě, pobyl několik let zde v tomto světě ještě mezi námi, tak si ho nyní už Bůh povolal k sobě do svého světa, nikoliv však cizího tomuto světu našemu. Neexistují dva světy: náš, lidský a ten druhý, nebeský. Je jen jeden svět: Boží. Někteří duchovní otcové, moudří rádci a průvodci lidských duší, se zmiňují o jednotlivém lidském životě, a o životě zasvěceném, kněžském obzvláště tak, že se v onom jednom lidském osudu vždy otevírá určitá část Písma svatého a v jistém smyslu se zčásti nebo zcela naplňuje smysl daného Božího slova. Jak jinak bychom se mohli zaposlouchat do vybraného biblického úryvku z knihy Moudrosti než tak, jak jej s největší pravděpodobností chápal i otec Jan: v Boží ruce jsou skutečně duše spravedlivých a nedotkne se jich utrpení. Jenže, jak vypadá duše spravedlivého a o jaké utrpení se jedná? Mít duši spravedlivou, aby byla v bezpečí pevné Boží ruky, na to nedosáhne žádný člověk jen svými lidskými silami. Spravedlivá lidská duše je posvěcena ospravedlněním, získaným Kristovou obětí, při níž skutečně tekla krev, a tímto posvátným obmytím a jedině tím, se duše spravedlivou stane. Každý Kristův kněz, samozřejmě i otec Jan jako horlivý křtitel, byl nescetněkrát bezprostředně přítomen tomu, jak k onomu ospravedlnění v životě lidí dochází. Pevnost Boží ruky se pak následně zakouší i vědomím, že to byla drahocenná krev jednorozeného Božího syna, která byla prolévána a stala se koupelí spásy pro tak mnohé. Celoživotním programem spravedlivé, tedy ospravedlněné lidské duše je snaha o konkrétní spravedlnost vůči lidem tak, aby jakákoliv muka a utrpení, která se ani spravedlivým nevyhýbají, nebyla pro ně tragédií a snad osudovou katastrofou. Otec Jan byl, žel, navštíven mnohými bolestmi a utrpeními. Neslyšel jsem nikdy, že by si na cokoliv stěžoval. Vy ano? Můžeme se proto oprávněně utvrzovat v přesvědčení, že on chápal svou vážnou, protože zatím často nevléčitelnou nemoc, za Boží zkoušku, po které, jak říká kniha Moudrosti, s kterou se ztotožňoval, že dojde velkých dobrodiní a bude shledán hodným Boha. A zmínka o kelímku, ve kterém se žářem taví zlato, aby zazářilo jako dokonalá oběť? Snad nepřeháním, když řeknu, že otec Jan se zde mezi vámi ve skutečnosti na sklonku své životní cesty s postupujícím procesem vyhasínajících tělesných sil pohyboval jako zápalná oběť, zářivý příklad trpělivosti a statečného snášení životního údělu, o kterém Bůh dobře věděl.

Lekce evangelia, zvolená pro tuto vzpomínkovou, prosebnou i děkovnou mši svatou, zachycuje jeden ze stěžejních prvků cesty následování Krista. Tato cesta není procházkou, ani promenádou, ale ani síly stravujícím maratonem. Krok na cestě následování Ježíše je klidný, pevný a důsledný. Neotáčíte se zpět k tomu, od čeho jste se odpoutali, a nerozhlížíte se kolem sebe, abyste zkoumali, zdali vás někdo pozoruje s uznáním nebo posměchem. Díváte se jen vpřed, a to je nesmírně důležité, protože Krista můžete ztratit z dohledu. On nás totiž netáhne za sebou, nepostrkuje nás před sebou, má velkorysé pochopení i pro naše toulky, avšak nenutí nás jít za ním: chceš-li, pojď za mnou, je laskavá Ježíšova výzva. Kolikrát si musel otec Jan pročitat Kristova slova o následování! „Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje. A kde jsem já, tam bude i můj služebník.“ V kněžské službě, a zde mám na mysli kněžství v tom nejširším smyslu slova, neboť každý křesťan má na kněžství Kristově svůj díl účasti, se právem každý služebník cítí i přítelem Ježíšovým. Neobávejme se i my všichni za služebníky a přátele Kristovy považovat. Jsme mu tím velmi blízcí. Otec Jan jako služebník a přítel Kristův nemohl proto být jinde, než v blízkosti svého Mistra a Pána. Byl někdy Ježíš posmíván a lidmi nechápán? Ano, byl. I jeho služebníci a přátelé bývají někdy posmíváni a nechápani. Byla v určitých chvílích pozemského Kristova života jeho duše rozechvěna úzkostí? Ano, byla. I duše otce Jana se mohla zachvát nejistotami a lidskými slabostmi tak, jak se chvěje i duše naše. Být na tom stejně, podílet se na podobném osudu, jaký potkal Ježíše, má být pro nás vyznamenáním, nikoliv pohanou a ostudou. Zdá se, že v těch nejtěžších okamžicích nesnadné životní pouti a současně lidmi nejméně chápané situace trpícího člověka, je Kristus na dosah a následování je potom autentické, tedy nikoliv předstírané, ale věrohodné. Otec Jan jako křesťan rozuměl úžasné síle Vykupitelovy krve, jako kněz duchovní žízeň po spáse duší zaháněl eucharistickým nápojem totožné krve, a jako služebník a přítel Spasitele, šel v jeho šlépějích. Stopy Kristovy vtisknuté v zemi, kterou obýváme, jsou stále znatelné, křesťanství zde v našem pastoračním terénu naštěstí nevymřelo. Sice Kristovy stopy jsou krví potřísněné, avšak ve skutečnosti zavlažené natolik, že je nemůžeme přehlédnout ani my v naší cestě následování. Věříme a doufáme, že otec Jan, když do Ježíšových stop vstoupil zvláště svým utrpením, a když se tím přátelství s Kristem ještě více prohloubilo, že s jistotou došel cíle, věčného cíle v nebi, aby byl už u Pána Boha navždycky.